

[Glistrup]

skyldninger, den ene mere forkølet end den anden. Der er i hvert tilfælde ingen af venstres undskyldninger, som på nogen som helst måde kan siges at være holdbar.

Man siger, at man skal feje op efter det ulykkelige augustforlig i 1976. Det er da rigtigt, at det var drønende landsskadeligt og samfundsøkonomiundergravende, at de konservative, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti sprang til i august 1976 og forøgede landets gæld og underskud. Men netop fordi man gjorde sådan i 1976, var der da al mulig grund til, at vi nu skulle være ekstra sparsommelige, ekstra fornuftige, så den undskyldning holder ikke.

Så siger man: ja men vi har jo øvet indflydelse, ellers ville det være blevet meget værre. Det er en meget dårlig politiker, som siger: vi medvirker til noget, der er dårligt, for ellers ville det være blevet meget værre. Politikere er her for at medvirke til, at det i hvert fald går i den rigtige retning. Om vi så kunne få 34.000 kr. skattefri eller måtte standse ved 31.000 kr. eller 27.000 kr., det kunne man kompromisere om, men ikke om at gøre landets situation dårligere, som man har gjort det her.

Sandheden er jo, at venstre ikke har haft nogen som helst indflydelse til at gøre det så meget som én øre lavere for dansk omkostningsniveau ved det, der er gennemført. Ingen socialdemokratisk regering, om den så havde haft 166 mandater, havde turdet gå med til at forringe dansk erhvervslivs omkostningsniveau mere end med disse 20–25 pct. omkostningsforhøjelser, der ligger i dette.

Derfor er der ingen sandhed i det, når venstre påstår, at de har haft nogen indflydelse. Fremskridtspartiet har indflydelse. Vi påviser det på en måde, som afskrækker dem fra at gå hen og begå alt for store vanvidsting inden for den offentlige sektor, og bureaukrater osv. fra, hvad de vil gøre. Men venstre – det er sådan, at disse 371.728 mennesker, der kom til at sætte deres kryds ved liste V den 15. februar 1977, akkurat lige så godt kunne have gjort det direkte og sat krydset ved liste A, for det giver såmænd ikke spor anden indflydelse, end hvis de havde stemt for dette socialdemokrati og den politik, som man dér fører for at bevare samhørigheden i dansk arbejderbevægelse – forstået: bevare sine pamperposter rundt om-

kring, bevare sine forskellige muligheder for at misbruge skatteydermidler til egne, egoistiske formål. Det er det, der ligger bag ved dette, og så altså venstres trøstpokal, at de kan beholde de 7 kors, bånd og mange stjerner på. Måtte det blive et tungt kors! Det fortjener venstre.

Hvis man ser det i bare en lille smule historisk sammenhæng, så var det sådan, at dette lands befolkning blev forført af sommernattens koglerier derude ved Bagsværd Sø, ved at man begyndte at fortælle – det er statsministerens tale af 31. august sidste år – at denne regering vil som sit hovedmål sikre, at vi som betalingsbalanceunderskud højst, ordret citeret, får 6½ mia kr., og så bliver det mindre i årene efter 1979. Det var selvfølgelig ynkeligt, at man som resultat af den stabiliserende genrejser-, landsfrelserregering skulle rende rundt med et underskud, der bare nærmede sig dette niveau. Vi skal have overskud. Det er uanstændigt, at Danmark med de gode forudsætninger er en skyldnernation. Vi skulle selvfølgelig være en kreditoration. Det turde da vistnok være ganske og aldeles åbenbart, at det er dér, Danmarks interesser er, og at det er det, Danmark har forudsætningerne for at være. Alle lande i verden er jo sammenlagt lige meget kreditorer og skyldnere, og hvorfor i alverden skal Danmark være en minusnation?

Nå, men det var altså det, man sagde sidste sommer. Så kom man hen mod jul, og så blev det ikke til højst 6½ mia kr., så blev det 6½ mia kr. Så kom man til februar, og så sagde man: 6½ mia kr. kan ikke være noget magisk tal, bare vi har tendensen, sådan at vi bevæger os i retning af, at underskuddet bliver mindre og mindre. Og nu ved vi jo alle sammen, at med den svigefulde niddingsdåd, som man begik her mandag aften, da bliver underskuddet værre og værre og større og større.

Men stadig er man kun oppe på 88 mandater, og der skal lidt mere til flertal. Det har jo som sædvanlig det radikale venstre sørget for at man får, og det gør det radikale venstre på den for de radikale så særdeles typiske måde, at man, når man skal stemme i Danmarks skæbnetime, stiller sig op og tager det udpræget radikaltrætte standpunkt: stemmer ikke. Der er ingen grund til at stemme, når man er radikal og skal tage stilling til disse ting, selv om man altså ved, at man